

EU STAU LA UȘĂ ȘI BAT

...Acum vom citi puțin și vom vorbi din Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece acesta este lucrul cel mai important: Cuvântul Lui. Iar Biblia ne spune că „*crediința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu.*” (Romani 10.17).

Haideți să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune, înainte de a deschide Cuvântul Său.

Scumpul nostru Domn, suntem bucuroși că în dimineața aceasta avem privilegiul de a sta în prezența Ta, astfel că putem să privim spre Tine și să Te strigăm, Tată.

Noi știm că Tu ne-ai învățat cum să ne rugăm, atunci când ai spus:

„Iată cum trebuie să vă rugați: „Tatăl nostru care ești în ceruri...”

O, noi știm cu toții că suntem greșiți deoarece ne-am născut în păcat, am fost zămisliți în nelegiuire și am venit în lume prin minciună. Dar deși suntem atât de miserabili, prin Sângele Fiului Tău, Domnul Isus și prin nemărginitul har care ne-a fost dat, am primit privilegiul de a privi în sus și de a spune: „Tată”.

O, cât îți mulțumim
pentru aceasta!

Te rugăm să cercetezi
inimile noastre în timp ce ne închinăm înaintea Ta, căci am venit aici ca să Te

slăvim pe Tine și nu din alte motive. Știm că trăim într-un timp când toate lucrurile sunt pe cale să treacă, în afară de unul singur, iar acesta este Isus. Și El ne-a spus când a fost pe pământ, că „ *cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece*” (Matei 24.35).

Ce siguranță avem, să ne odihnim sufletele pe acest Cuvânt netrecător!

Tată, noi stăm acum înaintea acestei cărți numită Biblia, care a fost scrisă prin inspirația Duhului Sfânt și care poate fi înțeleasă tot prin descoperirea dată de Duhul Sfânt.

Fie ca El să vină peste Cuvântul Său scris și să ne vorbească folosindu-se de buzele unui muritor, pentru urechile muritorilor care Îl ascultă.

Îndură-Te Tată și fă ca inimile noastre să fie mișcate de Cuvântul Tău, astfel încât să Te iubim mai mult. Ajută-ne să avem o mai bună părtășie cu El, astfel încât să fim aduși mai aproape de Tine.

Pentru că în dimineața aceasta aici sunt o mulțime de oameni bolnavi și nevoiași, Te rog să îngădui ca ei să beneficieze de rănilor trupului Tău, căci este scris că El a fost rănit pentru păcatele noastre și că „ *prin rănilor Lui am fost tămăduiți*”.

Ajută-ne să spunem și noi ca David, care a zis în Psalmul 103. 2,3:

„Binecuvântează suflete pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui.

El îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale...”

Îndură-Te și dă
sufletelor care în dimineața aceasta sunt aici, ceea ce cer: mântuirea
sufletelor, pentru cei pierduți și vindecarea trupului pentru cei bolnavi.

Ajută-ne să profităm
astăzi de toate aceste avantaje, căci ne predăm pe brațul Tău și te rugăm să ne
vorbești și să ne răspunzi la rugăciune, în Numele Fiului Tău binecuvântat,
Domnul Isus Hristos, Mântuitorul nostru. Amin.

Cuvântul lui Dumnezeu
conține atât de multe lucruri bune, încât este foarte greu să te oprești la un
anumit text. Întotdeauna când citesc Cuvântul, îmi spun: „Asta sună bine, așa
că am să-l subliniez, iar la următorul serviciu, voi vorbi despre tema
aceasta.” Apoi, mă așez pentru câteva minute și aștept să văd ce va spune
Duhul. Când încep să citesc însă mai departe, găsesc ceva ce mi se pare că sună
și mai bine, așa că subliniez și acel text și-mi spun: „ Despre aceasta voi
vorbi data viitoare”. Și voi știți că Biblia mea este plină de însemnări
referitoare la ceea ce vreau să vorbesc data viitoare când merg la biserică.

Domnul este atât de
bun și Cuvântul Său atât de scump pentru sfinții Săi! Noi avem un mare
privilegiu în acest ceas, când vedem că aproape toate șansele noastre sunt
duse, dar când găsim totuși o temelie tare și sigură, care este Cuvântul lui
Dumnezeu.

De câteva zile am avut pe inimă un subiect despre care i-am spus și fratelui Neville că intenționez să-l abordez în dimineața aceasta, și anume: „Scrisul de mână pe perete”.

Este un mesaj pe care Domnul mi l-a dat în timp ce mă întorceam cu trenul din California. Adevărul este că e mare lucru să poți vedea timpul în care trăiești; să vezi că am ajuns la sfârșit și că Cuvântul vorbește despre tot ceea ce se petrece, chiar și despre acești sateliți.

Toate aceste lucruri îi face pe oameni nesiguri și neliniștiți, iar eu m-am gândit că ar fi bine totuși să vorbesc despre mesajul referitor la „ Scrisul de mână pe perete”, duminica viitoare dimineața, pentru ca seara să vorbesc despre „ Răpirea bisericii înainte de începerea necazului.”

Și dacă necazul este aproape, înseamnă că răpirea bisericii este și mai aproape, deoarece mireasa pleacă înainte de începerea necazului. Sunt sigur că voi înțelegeți aceasta.

Acum aș vrea să citim din **Apocalipsa 3**, Cuvântul care aparține bisericii din timpul acesta. Să începem de la versetul 14:

„Îngerului

Bisericii din Laodicea, scrie-i: Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu:

Știu faptele tale: că nu ești nici rece nici în clocot.

O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.

Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.

**Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc.
Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!**

Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și El cu Mine.” (v.14-20).

Acum, din versetul 20
aș vrea să iau un titlu pentru predică. Să vedem dacă Dumnezeu ne va da un context. Desigur: „*Eu stau la ușă și bat.*” Mesajul pe care l-am citit în dimineața aceasta, este exact ceea ce a spus Hristos însuși, după Învierea Sa, când S-a adresat ultimei epoci a bisericii Laodicea.

Eu cred că este cu adevărat izbitor să vezi aceste lucruri din mijlocul bisericii; să vezi starea de căldicei și indiferența din biserică, în timp ce oamenii spun: „Noi avem un mare program, conform căruia construim o clădire de un milion de dolari, căci biserica noastră prosperă. Avem mai mulți membri decât am avut vreodată, iar păstorul nostru este cel mai bine plătit. Da, noi suntem cei mai buni!”

Spuneți voi, nu aceasta este deviza acestui timp? Dar cu toate acestea, Biblia spune: „**Ești nenorocit, sărac, orb și gol.**”

Gândiți-vă la o persoană care este nenorocită, săracă, oarbă și goală și nu știe aceasta. Dacă ar ști că e goală, ar alerga desigur să-și facă rost de ceva haine ca să se îmbrace, dar noi vedem că este într-o stare care nu-i permite să știe că este goală, ceea ce este îngrozitor. Totuși nu acesta este textul la care vreau să mă opresc, ci la versetul 20 unde Isus spune:

„Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.”

Ce invitație pentru un om care trăiește în timpul acesta. Să vezi toate aceste semne groaznice spre care privim și să avem o invitație atât de măreață. Ce părtășie! Ce privilegiu! Domnul să stea la ușă și să bată.

Un mare pictor (nu-mi amintesc acum numele lui),

L-a pictat pe Isus bătând la ușă. Voi știți că orice pictură înainte ca să fie celebră trebuie să treacă prin fața criticilor, care găsesc toate greșelile. Astfel, când această pictură a fost expusă în fața criticilor, unul dintre ei i-a spus pictorului:

„Aici văd un singur lucru care nu este în ordine: ai uitat să pui zăvorul.” Dar pictorul i-a răspuns:

„O, nu, ați înțeles greșit, căci dacă zăvorul ar fi fost pe dinafară, El ar fi putut să deschidă, dar pentru că zăvorul este pe dinăuntru, persoana care este afară poate intra numai dacă cel aflat înăuntru, îi deschide.” Așa este.

Deși este plin de milă și de îndurare, Isus poate intra numai dacă tu Îi vei deschide ușa. Deci tu ești cel care hotărăști dacă El va intra sau nu, deoarece zăvorul este de partea ta.

De ce bate un om la ușa altui om? Care este motivul?

Desigur, pentru că ar vrea să intre, deoarece dorește să-ți arate ceva sau să discute cu tine. Sau poate vrea să aibă părtășie cu tine. Acesta este motivul pentru care bate și Isus la ușă.

Ce credeți voi, de-a lungul epocilor cât de multe chemări au fost? Haideți să ne întoarcem puțin, ca să vedem.

Să ne gândim puțin la marele Cezar August în zilele Imperiului roman. Dacă un soldat ar fi trăit într-un loc amărât undeva și Cezar s-ar fi dus din palatul său în vizită la acel slujitor al său și i-ar fi bătut la ușă? Ce emoție ar fi simțit acel om sărman.

O, marele împărat al Romei a venit la ușa lui pentru că dorește să-i vorbească! Desigur, acel om s-ar fi grăbit să-i deschidă ușa și ar fi căzut cu fața la pământ înaintea lui, spunând: „O, mare Cezar, intră în umila mea casă și tot ce vezi aici, este al tău!”

Desigur ar fi fost foarte emoționat că are un asemenea privilegiu: să-l primească în vizită pe

marele împărat al Romei.

Ce privilegiu ar fi

pentru un țăran din zilele lui Adolf Hitler, dacă marele Führer al Germaniei s-ar fi dus în casa lui sărmană. Dacă ar fi bătut la ușă, omul ar fi ridicat draperia și ar fi privit să vadă cine este. O, și iată că Führerul Germaniei, marele Hitler, stă și așteaptă la ușa lui.

Desigur, omul ar fi

spus: „ O, eu nu sunt vrednic ca un bărbat ca acesta să bată la ușa mea! Este posibil ca Hitler să dorească să stea de vorbă cu un țăran ca mine?”, apoi ar fi alergat și i-ar fi deschis ușa larg, ar fi căzut cu fața la pământ și ar fi spus:

„O, Hitler, intră în

casa mea și tot ce este aici, e al tău, mare Führer al Germaniei”.

Cu siguranță acel om

ar fi fost fericit să poată face aceasta, căci era o mare onoare ca Hitler să-i bată la ușă.

Voi trebuie să vedeți

importanța persoanei care bate la ușa voastră, căci dacă ar fi un cerșetor, poate ați avea dreptul să-i închideți ușa în nas, sau poate nici nu v-ați duce până la ușă dacă n-ați avea ce să-i dați. Dar dacă ar fi o persoană importantă...

Eu cred că dacă

președintele Eisenhower ar veni aici jos, în Jeffersonville și ar bate la ușă oricărui bun democrat, v-ați simți foarte onorați să mergeți la ușă și să-i urați bun venit. Chiar dacă nu aveți aceleași convingeri politice ca și el, ați

aprecia cu siguranță faptul că a bătut la ușa voastră. De ce? Pentru că este președintele Statelor Unite ale Americii. El este un om foarte important, așa că indiferent ce convingeri politice aveți, va fi o mare onoare pentru oricare dintre voi, ca președintele Dwight Eisenhower să vină la ușa voastră.

Apoi nu cred că este cineva care să nu dorească vizita reginei.

Ce ați simți dacă vi s-ar spune că ea va veni și va bate la ușa voastră? Mă refer la regina Angliei, care de curând a vizitat Canada și SUA. Cum v-ați simți dacă ați vedea doamnele ei de onoare stând acolo, iar ea ar veni și v-ar spune: „Sunt regina Angliei și am venit să-ți fac o vizită.” Ce mare onoare ar fi aceasta pentru tine, din cauza poziției înalte pe care o ocupă această femeie.

Cu toate acestea, ea nu are nici o putere în această națiune, dar pentru că este foarte importantă, ai fi bucuros s-o primești înăuntru, să știi că ai avut privilegiul de a primi vizita ei.

O, dar iată că la ușă stă și bate Isus. Ce vom face? Îl vom lăsa să intre sau îl vom ține afară? Iată că oamenii nu vor să-l deschidă ușa și-l țin afară, deși cine este mai important decât El? Arătați-mi o singură persoană mai importantă decât Isus Hristos și iată că, deși nu este nici una, El stă la ușă spunând: *„Eu stau la ușă și bat; dacă cineva Îmi va deschide ușa, voi intra la el.”*

Dacă la ușa voastră ar sta toți Cezarii, președinții și reginele din lume, chiar dacă îi veți pune pe toți împreună, nu s-ar putea compara cu Cel ce stă zilnic la ușă și bate la inima ta: Domnul Isus. Da, El vrea să intre și să vorbească cu tine, căci ești

unul din supușii Săi, unul din cei făcuți după chipul Său. Da, tu ești o ființă umană făcută după chipul lui Dumnezeu, iar El dorește să stea de vorbă cu tine. El nu merge la marile celebrități, ci vine la cei săraci și nevoiași, deoarece a spus: *„oricine aude glasul Meu și-Mi deschide, voi intra la el.”*

Gândiți-vă în dimineața aceasta, că Cel ce bate la ușa fiecărui om, este Împăratul slavei, marele Eu sunt, Cel ce era ascuns în rugul de foc, Cel ce a despărțit apele Mării Roșii pentru copiii lui Israel, Cel ce în zilele lui Iosua i-a poruncit soarelui să se oprească și soarele a stat pe loc, Cel ce a creat stelele și le-a pus pe orbita lor ca să strălucească, cel ce a strigat: *„Lazăre, ieși afară”* și un mort de patru zile a revenit la viață. Da, gândiți-vă că El este Cel care s-a dus în groapa cu lei împreună cu cei trei tineri evrei, așa că nici măcar nu au mirosit a fum; este Cel care a spus: *„Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.”*

(Ioan
11.25).

Versetul 26: *„Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată”.*

Da, El este Cel care stă la ușa umanității decăzute și bate încercând să găsească acces la suflet. (fratele Branham bate de câteva ori în amvon). Și iată că noi am refuzat tot timpul această Persoană importantă.

Poate spui: „O, frate Branham, aici nu sunt de acord cu tine, pentru că eu L-am primit deja.”

Asta e foarte bine.

Eu mă bucur sincer pentru că L-ai primit înăuntru, dar știi ceva? S-ar părea că după ce L-ai lăsat înăuntru, ai avut o mulțime de încăperi mici, așa că L-ai lăsat în ușă și I-ai spus: „Stai aici și nu privi prin casă!”

Vă puteți imagina

spunându-i Führer-ului că poate intra dar că nu are voie să privească în jur?

„O, domnule Hitler, poți intra dar să nu te uiți prin casă! Acolo am secretele mele și n-aș vrea să le cunoști.”

Acesta este felul în

care ne purtăm uneori și noi creștinii, tratându-L pe Isus cu „Tu poți veni înăuntru, căci cred că ești Fiul lui Dumnezeu, dar nu te amesteca în treburile mele.” Vedeți? Aceasta-i linia periculoasă: tu ai câteva locuri mici în inima ta, uși micuțe care dau în cămăruțe secrete ale inimii. Aici greșesc mulți dintre creștini.

Ei îl lasă pe Isus

înăuntru, dar nu-l dau voie să-și urmeze calea. Nu este pe deplin binevenit în inima lor.

Dacă aș veni la tine

acasă și m-ai pofti înăuntru, m-aș simți ca fratele tău, căci dacă sunt cu adevărat binevenit, aș putea merge pe oriunde vreau. Când vin la tine, mă simt cu adevărat binevenit, pentru că tu ai spus: „Bine ai venit!” atunci când m-ai văzut. Aceasta înseamnă că dacă vreau să mă întind puțin, pot merge în dormitor; dacă vreau să mănânc ceva, pot merge în bucătărie etc.. Dar dacă vin la tine în casă iar tu îmi spui: „Poți să stai aici, dar să nu îndrăznești să deschizi ușa aceea! Să nu mergi cumva dincolo!” aș înțelege că de fapt nu sunt binevenit.

Ei bine, acesta este

felul de a fi al unor oameni care spun că sunt creștini.

Astfel ei spun: „Eu fac parte din biserică”. Asta-i bine, dar vezi tu, motivul pentru care este atâta dezordine în biserică, atâta confuzie, atâta nemulțumire, se datorează faptului că Isus nu are acces în toate locurile în care ar vrea să intre. Desigur, El este acolo, dar noi mai avem acele mici compartimente ascunse și spunem: „ O, nu te atinge de asta Tu poți veni înăuntru, dar ai intrat destul. Eu merg la biserică, dar în rest vreau să fiu lăsat în pace ca să-mi văd de afacerile mele.”

Isus vrea să fie Stăpânul suprem al ființei tale și are o singură modalitate de a te binecuvânta: să devină Domnul tău.

Cuvântul: „domn” înseamnă „stăpânitor, proprietar.” Deci, cine te-a făcut pe tine? Isus. Cine are dreptul asupra fiecărui loc din inima ta? Creatorul. Prin urmare, nu mai ține nici un secret față de El ci deschide-I inima.

Haideți să vorbim puțin despre aceste uși mici.

Una dintre ele este micuța ușă a egoismului. O, aceasta se găsește foarte ușor și des în inima așa zișilor creștini! Egoismul.

„O, asta este pentru mine și gruparea mea! Câtă vreme ești în denomi-națiunea mea, totul este în ordine!” Vedeți? Dar dacă nu faci parte din denomi-națiunea lui – metodistă, baptistă, penticostală etc. – nu ești bun.

Vedeți voi, când

oamenii gândesc în felul acesta, Hristos nu mai poate domni în inima lor. El nu mai poate fi Domnul lor, căci dacă ar fi Domnul lor, ar fi Stăpânul inimii.

Poate spui: „Păi mie

mi-ar plăcea ca El să facă cutare lucru pentru mine, astfel ca oamenii din adunarea mea să aibă o părere mai bună despre mine”, dar nu-l deschizi acea ușă micuță.

„Da”, zici tu, „Eu îl

accept, dar în locul acela nu-l las pentru că sunt așa de când eram copil și mi se pare că nu mă potrivesc cu oamenii aceia. Am să-l las pe Isus înăuntru, dar nu voi merge niciodată în vreuna din adunările lor învechite, sau în vreun loc unde toți strigă „Amin” și „Slavă lui Dumnezeu” sau „Aleluia”. Da, am să-l las înăuntru, dar nu mă duc acolo.”

Aceasta înseamnă că

El nu este Domnul tău, deoarece Cuvântul spune: *„Oile Mele ascultă glasul Meu...”* (Ioan 10.27). Numai atunci când îl asculți poți să spui că este stăpânul tău. Desigur.

„Îl voi lăsa înăuntru

dacă mă vor primi în cea mai bună biserică din oraș.”

În ce mă privește,

mie nu-mi pasă dacă mă duc într-un hambar sau oriunde vrea El să merg, deoarece

am o singură dorință: să răspund chemării Lui. Și îl las înăuntru, pentru că El este Domnul meu, așa că-l voi lăsa să facă tot ceea ce dorește El.

Tot în inimă este o

altă ușiță mică, numită mândria. O, ce diavoli negri și oribili sunt prinși în
acea inimă mândră, care te face să te crezi mai bun decât ceilalți.

„Păi, eu nu mi-aș
trimite copiii acolo, căci aceia nu sunt îmbrăcați bine, iar oamenii care merg
acolo nu sunt din clasa mea socială!”

Frate, dacă Hristos
este Domnul inimii tale, noi toți suntem o clasă, datorită faptului că posedăm
același Duh. Da, noi toți suntem botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un
singur trup.

Mândria este...ca un
mic complex pe care-l aveți. Desigur, tu n-ai vrea ca Isus să atingă aceea,
pentru că ar afecta poziția ta socială din comunitate. O, în ce mă privește mai
bine să mi se șteargă poziția socială decât să mi se șteargă numele din Cartea
vieții Mielului.

Și cu toate acestea,
oamenii nu-L lasă înăuntru din cauza mândriei.

Ei spun: „O, da, voi
merge la biserică și Îl voi accepta pe Hristos, dar să nu privească în această
cămăruță ascunsă a inimii. Poate sta pe un scaun lângă ușă, dar nu are ce căuta
în această cămăruță.” Dacă gândești astfel, El nu poate fi Domnul tău. Este
nevoie să aibă acces în fiecare cameră din casă, în fiecare compartiment, la
toate secretele vieții. Da, trebuie să aibă acces în fiecare părticică,
deoarece numai atunci devine Domnul tău.

Oare de ce ar vrea El
să intre în inima ta? Ca să fie Domnul tău. El bate la ușa ta pentru că dorește

să fie primit ca Mântuitor personal. Dar dacă ții în inimă egoismul, mândria și răutatea, El nu va putea fi niciodată Domnul tău.

Chiar dacă Îl accepți
înăuntru, El nu poate fi Domn, deoarece dacă e Domn, este peste tot.

Acesta este motivul
pentru care El bate la ușa ta (fratele Branham bate de patru ori în amvon). Iar tu spui: „O, Doamne!”, dar El așteaptă să-L lași înăuntru.

„O,” spune El,
„dorința Mea este să intru ca să cinez cu tine”. Ce înseamnă „să cineze?” Să aibă părtășie. Iar dacă tu și Domnul aveți părtășie împreună, înseamnă că sunteți prieteni. Da, voi sunteți prieteni, așa că tot ce ai tu, este și al Lui, iar ce are El, îți aparține ție. Vedeți, El se face asemenea ție, pentru ca tu să poți fi ca El, să fiți una și să aveți totul în comun.

În inimă mai este
încă o ușă mică despre care aș vrea să vorbesc – ușa credinței.

Problema este că așa
zișii creștini, nu vor să deschidă această ușă a credinței. Ei spun: „Doamne,
Tu poți intra înăuntru, dar eu nu cred că toată Biblia este adevărată.

Eu primesc numai ceea
ce spune biserica mea și nimic mai mult.”

Atunci cum te va
binecuvânta Dumnezeu? Cum poate fi El Domnul și Vindecătorul tău, dacă nu-i
deschizi ușa credinței? Dacă-L vei lăsa să intre și va fi binevenit pentru

tine, îți va deschide acea ușă, va păși prin acea ușă a credinței și va cina cu tine.

O, eu aș vrea să-L poftesc în inima mea, în fiecare cămăruță, în tot ce am. Aș vrea să-L poftesc să intre prin fiecare ușă. I le-aș deschide larg și aș sta acolo ca să beau din cupa binecuvântărilor Sale, apoi aș spune: „Ia, Doamne, fiindcă tot ce sunt și tot ce am, este al Tău. Haide să stăm în ușa asta, Doamne, și să avem părtășie împreună. Haide să avem părtășie la ușa credinței, la cea a mândriei și a egoismului, Doamne, și ia Tu tot ceea ce este rău de la mine.”

Poate spui: „Eu merg la biserică, dar cred că zilele minunilor au trecut.”

Dacă gândești așa, înseamnă că refuzi să îl lași pe Domnul să intre pe ușa credinței și să îți Se descopere.

„O”, zici, „dar eu sunt creștin, frate Branham!” Eu știu că ești creștin, scumpul meu și apreciez aceasta, dar necazul este că îți ușa închisă, că fugi de la stâlp la pilon, etc. pentru că nu crezi.

Dacă vei deschide ușa credinței și-L vei lăsa înăuntru, El îți va împlini dorințele inimii, căci Cuvântul spune că *„cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii, aleargă și nu obolesc, umblă și nu ostenesc.”* (Isaia 40.31), iar Domnul Isus a spus: *„Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut. De aceea vă spun că orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați primit, și-l veți avea”* (Marcu 11.23-24).

Cu siguranță.

Oamenii spun: „O, eu nu trebuie să fiu spontan. Nu trebuie să fiu așa. Sigur că nu, căci câtă vreme crezi...” Vedeți? Aici cad creștinii de azi.

Biblia spune: *„Și credința este o încredințare neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.”* (Evrei 11.1). Ce aveți de spus la aceasta? Acum, aceasta nu-i un mit, nici un gând; nu-i o dorință, nici o șansă ci este „o încredințare”. Este de fapt ceea ce posezi.

De exemplu eu vin la tine și-ți spun: „Sunt flămând, poți să-mi dai puțină pâine?” iar tu mă întrebi: „De câți bani ai nevoie?”

„Aș avea nevoie de 25 de cenți ca să-mi pot cumpăra o bucată de pâine”. Vedeți? Câtă vreme am 25 de cenți, mi-e asigurată o bucată de pâine. Aceasta este o încredințare, așa că dacă am cei 25 de cenți, sunt la fel de fericit și de liniștit ca și cum aș avea bucata de pâine.

O, binecuvântat să fie Numele Lui! Deschideți ușa credinței și lăsați-L pe Domnul să intre înăuntru.

Să nu uitați că dacă El spune ceva, Cuvântul Lui este adevărul, iar dacă vă făgăduiește ceva, aceea este o încredințare. Când credința se ancorează în faptul că Dumnezeu nu poate minți, aceasta este o ancoră.

Dacă am 25 de cenți,
aceștia nu sunt numai o închipuire ci sunt o realitate, pentru că eu îi posed.
Eu sunt la fel de bucuros ca și cum aș avea pâinea, căci am puterea de
cumpărare.

Lucrarea e terminată
numai dacă El poate deschide acea ușă și intră înăuntru ca să pună credința în
inima mea. Totul este gata, dacă pot să-L cred cu adevărat. S-ar putea să nu se
întâmpile chiar atunci, dar să nu uitați că dacă El a făgăduit ceva, se va
împlini negreșit.

Voi știți că Biblia
spune că Moise L-a văzut pe Dumnezeu cel nevăzut și totuși a trăit. Aceasta
înseamnă că Domnul a stăpânit în întregime inima lui.

Lui Avraam i-a fost
dată făgăduința că va avea un copil de la Sara, atunci când avea deja 75 de
ani. Când a auzit aceasta, Avraam și-a deschis imediat inima și ușa credinței
și a spus: „Așa va fi!” Vedeți? Biblia spune că el nu a slăbit în credință, ci
a fost tare, laudându-L pe Dumnezeu deoarece știa că El este mai mult decât în
stare să facă ceea ce a făgăduit. Aceasta este credința.

Și Biblia spune că
anii au trecut, iar el și Sara au continuat să îmbătrânească. Totuși el nu s-a
lăsat clătinat de necredință, ci a stat neclintit pe făgăduința lui Dumnezeu și
a continuat să-L slăvească și să-L laude.

Noi care ne numim
creștini, Îl laudăm pe Isus la fel ca Avraam? Îl lăsăm înăuntru?

Tu spui: „O, eu sunt

un creștin!” dar cu toate acestea, chiar dacă se face rugăciune pentru tine, ești uns cu untdelemn, vezi semne și minuni care se înfăptuiesc sub ochii tăi, și tu nu ești vindecat pe loc, spui:

„Păi sigur, asta este. Dacă n-am primit-o acum, vin data viitoare.” Vedeți? Dar aceasta dovedește că nu ai credință.

Tu trebuie să-L lași

înăuntru, spunând: „ Doamne aici este ușa. Intră înăuntru și fă cum vrei Tu!”

Atunci EL va păși înăuntru, iar acel lucru este stabil, neclintit pentru veșnicie.

„Eu stau la ușă și

bat”. Da, El încearcă să intre prin acea ușă micuță a credinței. Dacă va putea să-Și facă acolo calea Lui, atunci acela va fi un lucru stabilit.

Vedeți? Când eu mă

duc cu cei 25 de cenți în mână, sunt tot atât de siguri ca pâinea deoarece posed încredințarea că pot s-o cumpăr.

Tot astfel când

credința ia loc într-o inimă, nu mai există nimic care s-o poată tulbura, deoarece lucrarea este încheiată. Dumnezeu a stabilit-o pentru totdeauna, este rezolvată.

Priviți: eu merg de-a

lungul străzii, trec râul, merg prin parcela cu măcieși și mi-e tot mai foame.

Nu am încă pâinea, dar pășesc înainte bucurându-mă că am la mine puterea de cumpărare (banii), care mă asigură că acea pâine îmi aparține. O, binecuvântat să fie Numele Lui Sfânt!

Poate că înainte de a

ajunge la magazinul de pâine, mă doare stomacul de foame, poate voi delira chiar, până voi găsi drumul prin tufișuri, dar cât timp posed cei 25 de cenți, eu știu că voi avea pâinea dorită.

Vedeți, cât timp

crediința este ancorată pe Dumnezeu, chiar dacă medicii vor spune că nu mai am nici

o șansă de vindecare, eu sunt totuși vindecat pentru că așa a spus Domnul. Eu îl las pe El în ușa inimii, iar atunci când i-am dat toată credința mea, El mi-a dat făgăduința. Ce mai poate sta în fața mea, când mă încred în Domnul? Nimeni și nimic.

Câți dintre voi,

creștinii, îl țineți la ușă? Câți pentecostali îl țin la ușă credinței? Câți baptiști? Câți metodiști? O, acea ușă!

Sunt încă multe alte

uși, dar eu voi mai vorbi numai despre una și anume, ușa ochilor voștri.

Cuvântul spune despre

această biserică: „*Ești oarbă și nu știi.*” Vedeți? El vorbește despre biserica de astăzi, care este oarbă spiritual.

Într-una din zilele

acestea am vorbit cu frații Sothmann, Leo și Gene, despre unele lucruri care nu se pot spune în public și apoi i-am întrebat: „Cum este posibil ca oamenii să nu vadă aceste lucruri? Să nu le înțeleagă?”

Chiar și acel tablou

ar trebui să cutremure națiunile. Știți ce a spus George J. Lacy de la F.B.I.?

„Domnule Branham, într-o zi aceste lucruri vor fi publicate în magazine de 10 cenți, dar nu în timpul vieții tale”.

Auzindu-l, mi-am zis:

„Acesta este adevărul.”

Gândiți-vă la

maniacul din Portland. Gândiți-vă la vracii-doctori din India. Frate Woods, gândește-te la peștișorul de pe râu care a fost chemat la viață. Gândiți-vă la aceste lucruri care nu pot fi negate de nimeni, dar cu toate acestea îmi este tot mai greu să țin o campanie mare. Ceva trage înapoi. Lucrurile ar merge bine, dar este ceva ce trage totul înapoi. Ce este aceasta?

Ei nu l-au cunoscut

pe Ilie decât după ce a fost plecat și nu i-au cunoscut nici pe ceilalți prooroci. Ei n-au știut cine-i Ioan decât după ce l-au decapitat; nu l-au cunoscut pe Isus ca Mântuitor al lumii, decât după ce a fost crucificat și a înviat.

Sfântul Patrick a

urât biserica catolică și a protestat împotriva ei, dar după ce a murit, ei l-au canonizat ca sfânt. Vedeți? Ei nu au știut că sfântul Francisc din Asissi a fost un sfânt. El era un predicator care umbla cu Biblia sub braț și protesta împotriva bisericii catolice. Se spune că într-o zi s-a dus și a ținut o predică pe malul unui râu, iar niște fete făceau gălăgie. Atunci el s-a întors spre ele și le-a zis: „Tăceți, căci predic Cuvântul lui Dumnezeu.” așa că au încetat imediat să mai vorbească, dar oamenii nu au știut acest adevăr decât după moartea lui.

Ioana d'Arc

care a salvat Franța, era o sfântă. Era o fată duhovnicească și avea vedenii. Ea auzea vocea îngerilor care vorbeau cu ea, auzea glasul lui Dumnezeu. Dar ce

au spus ei despre ea? Că este o vrăjitoare. Astfel, biserica catolică a făcut un rug, a prins-o și a ars-o pe el, în timp ce ea cerea îndurare. Două sute de ani mai târziu, ei au realizat că Ioana fusese o sfântă și astfel biserica catolică a făcut o „grămadă de pocăințe”. Au săpat și au scos afară din morminte oasele preoților care o arseseră pe rug și le-au aruncat în râu. Da, ei au făcut o grămadă de pocăințe, dar vedeți, nu au știut cine era ea, decât după ce a murit.

Isus a spus despre ei următoarele: „...cu privire la ei se împlinește proorocia lui Isaia care zice: „*Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; veți privi cu ochii voștri, și nu veți vedea*” (Matei 13.14).

Aseară am găsit printre paginile Bibliei mele, o vedenie pe care Domnul mi-a dat-o mai demult, și unde îmi spunea: „Du-te în Africa, apoi înapoi în India.”

Când am avut-o, eu am spus: „Da, Doamne”.

Totuși, când am fost în Canada sau la Chicago, fratele Baxter mi-a spus: „Vino să mergem în India și lasă-i pe africani, căci ei nu vor colabora cu noi”, iar eu i-am răspuns: „În ordine. Așa vom face.” Am vorbit astfel pentru că am uitat ce-mi spusese Domnul. Când am mers însă acasă, îngerul Domnului a venit la mine și mi-a spus: „Ai să mergi în Africa așa după cum Ți-am spus Eu!” Era același Stâlp de lumină, care este prezent aici.

Cu toate acestea, un an mai târziu, frații m-au convins din nou să nu merg în Africa, iar eu am uitat din nou ce mi-a spus El, deoarece nu mi-am notat vedenia. Când am ajuns însă

În Lisabona, Portugalia, am fost foarte bolnav. Dimineața, m-am dus la baie ca să fac un duș, dar iată că îngerul Domnului s-a așezat în Calea mea și mi-a spus:

„Cred că ți-am spus să mergi în Africa!”

„O, Doamne Dumnezeule”, am răspuns eu, „nu sunt vrednic să mă numesc slujitorul Tău. Dacă vrei poți să-Ți iei Duhul de peste mine, pentru că eu nu sunt vrednic de chemarea Ta!”

Astfel, acum câteva zile am reușit să facem toate aranjamentele pentru călătoria în Africa, iar aseară am recitit vedenia în care Domnul îmi vorbea de această vizită. Atunci mi-am dat seama că știa că eu voi cădea la acest examen. Când am înțeles acest lucru, i-am chemat pe frații Sothmann, Gene și Leo și le-am citit vedenia în care mi se spunea: „ Vei merge în Africa și apoi în India”.

Vedeți? Eu am scris cu mâna mea acele cuvinte, dar le-am uitat. Îmi amintesc că într-o dimineață, El a venit în camera mea și mi-a spus acest lucru, iar eu m-am grăbit să mi-l notez. Eu am citit-o de multe ori, dar niciodată n-am observat, până aseară ce ascundeau acele cuvinte.

Eu am scris în continuare: „Acolo vor veni oameni pe jumătate goi. Eu le voi predica iar ei se vor bucura foarte mult.” Apoi am văzut o Lumină foarte puternică care a adunat laolaltă pe albi și pe negrii din Africa.

Da, Dumnezeu mi-a
deschis ochii ca să pot vedea.

O, Doamne, lasă-mă să
privesc înapoi printre perdelele timpului! Lasă-mă să văd ce este în jurul meu;
să văd ce se va întâmpla în continuare.

O, când mă gândesc la
ființele umane oarbe, care văd lucrarea lui Dumnezeu dar nu pot s-o înțeleagă!
Ei Îl văd pe Dumnezeu venind în adunări și făcând exact aceleași lucruri pe
care le-a făcut când era pe pământ; Îl văd pe Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu,
acționând la fel ca atunci când a fost pe pământ și totuși nu pot înțelege
nimic.

Cum este posibil așa
ceva? Pentru că ochii lor duhovnicești sunt închiși.

Prieteni, ei se vor
deschide într-o zi, dar va fi prea târziu. Atunci timpul va fi trecut, iar
oamenii vor spune:

„Stai puțin. Vrei să spui că cutare și cutare
a fost aceasta și eu nu am știut?”

Da, lucrarea trece
peste capetele lor și nu pot s-o vadă. Înțelegeți ce vreau să spun? (adunarea
răspunde: „Amin!”). Trece peste ei. Voi așteptați să se întâmple ceva măreț în
viitor, dar iată că aceste lucruri au loc chiar acum, dar omiteți să le vedeți.

Spuneți: „Dumnezeule,

vino în inima mea și deschide ușile ochilor mei ca să pot vedea!”

Uitați-vă la Cleopa

și prietenul lui. Ei au mers pe drumul spre Emaus alături de Domnul cel înviat și El le-a vorbit despre cele întâmplate, a mers cu ei și a cinat chiar cu ei, dar nu au putut să-L vadă pentru că ochii înțelegerii le fuseseră închiși.

Când au ajuns acasă,

ei erau liniștiți, dar acolo, El a făcut ceva ce nu putea face alt om, afară de El, după înviere.

Când s-a întâmplat

aceasta, Biblia spune că ochii lor s-au deschis și au putut să-L recunoască.

Da, Domnul le-a

deschis ochii, așa că s-au grăbit să se întoarcă la Ierusalim, plini de bucurie și spunând: „Cu adevărat a înviat Domnul, căci a fost împreună cu noi pe cale.”

Vedeți? Ochii lor au

fost deschiși, iar când s-a întâmplat aceasta, au putut să înțeleagă.

Isus al nostru poate

veni zilnic în mijlocul oamenilor, făcând aceleași fapte și lucrări ca în vremea când a fost pe pământ, căci știți ce vor spune oamenii? „Aceasta este telepatie. O, omul acesta este numai un spiritist, un prezicător sau ceva de genul acesta.”

O, dar cât ar fi de

minunat dacă Domnul ar deschide ochii voștri ca să puteți vedea aceste lucruri!

Acea ușă a ochiului este în inimă. Nu este ceea ce vedeți cu ochiul natural; nu este văzul, ci este a vedea cu ochii duhovnicești.

Isus i-a spus lui

Nicodim: „...dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3.3)

Tu o vezi cu ochii și

o înțelegi cu inima. Deci ușa ochiului este în inimă pentru că este o ușă a înțelegerii.

Dacă această ușă este

deschisă, vei putea spune: „O, eu am înțeles că Isus a spus că va face aceasta în zilele din urmă. Înțeleg că aceste lucruri sunt semnul lui Dumnezeu.”

O, cât de diferite,

cât de clare devin atunci toate lucrurile din jurul tău! El este tot timpul cu tine și te ajută; stă la ușa ta zilnic, dar nu poți recunoaște aceasta decât atunci când El te luminează să vezi.

Nu demult, un

predicator a spus ceva care m-a lovit. Spunea că în sud, era un bătrân de culoare, foarte cumsecade, dar care nu a putut fi convins nicicum să meargă la biserică, nici să-L primească pe Dumnezeu.

Și într-o zi,

predicatorul s-a dus la vânătoare împreună cu acel om care era un trăgător foarte rău, și au împușcat atât de mult vânat, încât abia l-au dus acasă.

Pe bărbatul de

culoare îl chema Gabriel, dar oamenii îi spuneau Gabi. Și cum mergea pe drum, în urma predicatorului, la un moment dat l-a bătut pe umăr și i-a zis:

„Parson?”

„Ce dorești Gabi?”

„Duminică dimineața

mă voi afla pe banca de jale”, a răspuns bătrânul. „ Am să-mi ocup locul din biserică pentru tot restul vieții mele.”

Predicatorul l-a

privit și i-a zis: „Bine Gabe, dar ce a cauzat această schimbare bruscă în inima ta? Noi am discutat adesea cu tine și oameni evlavioși și sfinți s-au rugat pentru tine, dar tu ne-ai întors întotdeauna spatele.”

„Șefule”, a răspuns

bătrânul, „tu știi că eu sunt un trăgător prost, așa că nu puteam să împușc atâta vânat. Uită-te ce mult vânat am. Aceasta înseamnă că desigur, El mă iubește, căci altfel nu mi l-ar fi dat.”

Vedeți? Ce este

aceasta? Ochii lui au fost deschiși, așa că a putut să înțeleagă cine i-a dat acel vânat, și de unde venea.

Cuvântul spune că „*boul își cunoaște stăpânul și măgarul*

cunoaște ieslea stăpânului său; dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine” (Isaia 1.3)

Cu siguranță ei nu știau de unde vin aceste lucruri bune. Dacă ochii lor ar fi fost deschiși, ar fi putut să vadă.

Cu câțva timp în urmă, un om a pornit spre litoral.

Voia să se odihnească o vreme acolo, să se îmbospăteze. Astfel, se gândea că i-ar place mult să asculte țipătul pescărușilor care zboară pe deasupra apei și se aruncă în spuma albă a valurilor. Se gândea că va simți mirosul apei sărate și că va petrece câteva zile minunate. Iată însă că în drum spre țărm, s-a întâlnit cu un marinar bătrân, care văzându-l, l-a întrebat:

„Unde te duci?”

„Merg pe țărm ca să admir frumusețea mării”, a răspuns omul.

„Eu nu văd nimic deosebit”, i-a răspuns marinarul. „Apa e tot apă și cerul e tot cer. Pescărușii sunt la fel ca celelalte păsări.”

Desigur, el le-a văzut atât de des încât au devenit ceva obișnuit. Nu-l mai emoționau.

Aceasta este problema și cu voi. Ați văzut atât de des bunătatea, semnele și minunile lui Dumnezeu, încât au devenit ceva normal și nu le mai luați în seamă.

Eu am observat că uneori Domnul le vorbește oamenilor din adunări la fel ca în zilele când era pe pământ, deoarece a făgăduit că o va face. Prima dată când aud aceasta, oamenii spun: „Desigur, acesta trebuie să fie Domnul”.

Data viitoare, spun: „Da, trebuie să vină!” iar după o vreme, zic: „Ei bine, este doar încă un lucru.” Vedeți? A devenit ceva obișnuit. El trece pe lângă voi fără să-L mai observați, deoarece ochii înțelegerii voastre, inima voastră, s-a închis pentru aceste lucruri.

Fiorul Celui înviat, al Domnului Isus, este în mijlocul nostru și ar trebui să trimită fiecare suflet dincolo de orice alt fior al acestei lumi. Da, ar trebui să facă ceva cu voi. Ar trebui să vă scuture credința, până veți deschide fiecare ușă a inimii și veți spune: „Doamne Isuse, ia-mă cu totul în stăpânirea Ta! Ia-mă în grija Ta. Intră în inima mea și îndepărtează egoismul, neînțelegerea și îndoiala și deschide-mi ochii, Doamne ca să pot vedea lucrarea Ta. Ia totul de la mine și fi Dumnezeuul meu.”

Până când biserica refuză să facă aceasta, va păși tot în orbire. Da, Isus bate la ușă, iar noi îl lăsăm afară. (fr. Branham bate în amvon).

Haideți să ne rugăm pentru un moment, în timp ce ne plecăm capetele înaintea Sa.

Capetele noastre și fețele noastre sunt plecate spre țărâna din care am fost luați și în care știm cu toții că ne vom întoarce într-o zi. Dacă în dimineața aceasta se află printre noi vreo persoană care nu și-a deschis niciodată inima în felul acesta, către Dumnezeu, n-ar vrea să ridice mâna și să spună:

„Isuse, ai milă și de mine!”?

Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule.

Dumnezeu să te binecuvânteze.

Altcineva?

Dumnezeu să te binecuvânteze, tinere.

Spuneți: „Îmi deschid inima chiar acum. Doamne Isuse ia-mă pe deplin în stăpânirea Ta. Fii Domnul meu, Te rog.”

Dumnezeu să te
binecuvânteze, domnule.

„Fii Dumnezeul meu:”

Dumnezeu să te
binecuvânteze , doamnă.

Spuneți: „Fii Domnul
meu; Domnul mândriei mele; Domnul credinței mele; Domnul ochilor mei; Domnul
auzului meu, al dorințelor mele.”

Noi am mai putea
discuta despre multe din aceste lucruri, dar nu mai avem timp.

Spuneți: „Fii Domnul
meu!”

Domnul să te
binecuvânteze, frate.

„Primește-mă așa cum
sunt, Doamne!”

Dumnezeu să te
binecuvânteze, soră. Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine. Așa este.
„Primește-mă așa cum sunt și condu-mă așa cum dorești Tu. Nu mă lăsa să te
conduc eu pe Tine, ci condu-mă Tu pe mine.”

Dumnezeu să te
binecuvânteze, fratele meu.

Odată, un tip s-a dus
pe o pășune și a prins un căluț. I-a pus frânghia în jurul gâtului, apoi i-a
pus căpăstrul și a pornit cu el spre hambar. Iată însă că înainte de a ajunge
la destinație, s-a trezit condus el de căluț.

Așa este și cu noi.

Dumnezeu ne prinde, dar după aceea încercăm să-L conducem noi pe El. Lăsați-L
pe Domnul să vă conducă! El cunoaște drumul, pe când noi nu-l știm, așa că de
ce trebuie să gândim altfel lucrurile? Haideți deci, să ne predăm pur și simplu
pe brațul Lui și să spunem:

„Doamne, condu-mă Tu, căci eu Te urmez
pretutindeni.”

Poate ai fost creștin
cândva. Poate că Isus Hristos a venit în inima ta, dar tu nu L-ai crezut. Spune

deci în dimineața aceasta:

„Doamne pășește

înăuntru și scoate afară toate îndoielile care sunt în inima mea, căci voi crede tot ceea ce spune Cuvântul Tău. Doresc să-mi dai lucrurile despre care fratele Branham tocmai a vorbit, ca acei 25 de cenți pentru pâine, deoarece știu că dacă mi le dai, atunci când se va face rugăciunea pentru bolnavi, voi primi ceea ce cer.”

Aș dori să vă

deschideți ușa credinței. Vreți să faceți aceasta chiar acum? Dacă da, atunci ridicați mâinile și spuneți: „Doamne, iată-mă!”

Dumnezeu să vă

binecuvânteze pe toți cei care ați ridicat mâinile.

O, Miel al
Calvarului,

Salvator divin,

Ascultă-mă acum, când
mă rog

Și ia-mi toate
păcatele (necredința mea)

O, lasă-mă să fiu de
astăzi

Pe deplin al Tău!

Doamne Isuse, Tu vezi mâinile ridicate ale oamenilor și le cunoști dorințele inimii. Tu stai aici și bați, de aceea Te rog să faci ca ei să nu Te închidă afară pentru ceva mistic. Ajută-i să-L privească în față pe Fiul lui Dumnezeu Cel crucificat și să primească o înțelegere cum n-au mai avut niciodată până acum. Îndură-te Doamne.

Noi avem multe dificultăți, pentru că Satana se luptă cu noi în toate felurile.

Chiar și pentru dimineața aceasta, nu a fost nici măcar unul care să împartă numere de rugăciune, astfel ca oamenii veniți din afara orașului să se poată alinia pentru rugăciune.

Dorința noastră este ca Tu să-Ți arăți puterea în mijlocul nostru, prin intermediul unui dar divin și în conformitate cu voia Ta, deoarece ești Dumnezeu care stăpânești peste toate lucrurile. Da, Tu stăpânești peste toate lucrurile. Da, Tu stăpânești peste toate dificultățile și problemele cu care ne confruntăm. Rugămintea mea, Dumnezeule, este ca Tu să prinzi fiecare inimă și să primești acces de intrare în fiecare încăpere și compartiment al ei.

Fie ca să-Ți deschidă inima larg, iar cei care și-au ridicat mâinile arătând că au fost stăpâniți de egoism sau delăsători cu aceste lucruri sfinte, să primească o eliberare totală, astfel încât Tu poți intra înăuntru ca să locuiești acolo.

Te rugăm de asemenea pentru cei care sunt bolnavi și suferinzi. Îngăduie să fie scuturați puțin,

astfel încât să înțeleagă prezența lui Isus Hristos în locul acesta și astfel să-Ți deschidă inimile.

Îngăduie și fă
aceasta, pentru că Te rog în Numele lui Isus Hristos. Amin.

După cum cred că
știți, s-a anunțat și la radio, dar și în adunare, că astăzi vom împărți numere
de rugăciune. Noi vom face aceasta pentru oamenii care vin din afara orașului,
deoarece pentru oamenii de aici putem să
ne rugăm în fiecare zi sau de câte ori vin la tabernacol. Puterea de alegere
este numai în Hristos și eu cred că știți cu toții aceasta. Este numai în
Dumnezeu.

Când Hristos a fost
pe pământ în trup de carne, a umblat prin Galilea și prin multe alte locuri,
dar nu a pretins niciodată că ar avea putere să vindece bolnavii sau să facă
minuni. Dimpotrivă, a spus întotdeauna că „*Fiul
nu poate face nimic de la sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce
face Tatăl, face și Fiul
întocmai.*” (Ioan 5.19).

Eu cred că orice om
care cunoaște Scriptura, știe că Ioan 5.19 este adevărat. El nu a făcut nici
măcar o minune, fără ca mai întâi să-l arate Tatăl cum să procedeze. Astfel El
a spus adesea că „*Fiul, adică El
însuși, care locuia în care locuia Duhul, trupul de carne, nu poate face nimic de la Sine.
El nu face decât ce vede pe Tatăl
făcând. Și tot ce face Tatăl, face Tatăl, face și Fiul întocmai.*”

Dar știți ce s-a
întâmplat atunci când El a venit în orașul Său? El n-a putut să facă nici o

minune, de aceea a spus: *„Nicăieri nu este prețuit un prooroc mai puțin decât în patria și în casa lui.”* (Matei 13.57).

Cu toate acestea, El a fost plin de îndurare față de noi, permițându-ne să avem câteva adunări de felul acela. Așa este. Și ce e de făcut? Noi, cei care suntem din acest oraș, să-i lăsăm pe cei din alte părți și din împrejurimi și pe cei care nu au mai fost niciodată la asemenea întâlniri, să-L cunoască pe Dumnezeuul cel viu, deoarece Domnul Isus a spus: *„cine va crede în Mine, va face și El lucrările pe care le fac Eu, ba încă va face altele și mai mari decât acestea...”* (Ioan 14.12).

Și tot

El a spus: *„ Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi mă veți vedea; pentru că voi fi cu voi până la sfârșitul veacului.”* (Ioan 14.19 și Matei 28.20b).

Așa este. Eu cred că noi trăim la sfârșitul timpului de har pentru neamuri, totul împlinindu-se întocmai cum este scris. Este timpul în care mireasa lui Hristos va fi răpită, deoarece vedem că timpul este la fel ca în zilele lui Noe. Da, astăzi se întâmplă aceleași lucruri ca atunci. Cu toate acestea, El are o îndelungă răbdare cu oamenii, deoarece dorește ca nici unul să nu piară. Acesta este motivul pentru care îngăduie să se facă semne mari și minuni.

Ce spun însă oamenii?

„O, noi așteptăm să vină o eră măreață!”

Prietene,

această „eră măreață” pe care o aștepți tu să vină, este pe terminate. Noi am ajuns la sfârșitul timpului, ceea ce

Înseamnă că acum este momentul cel mai potrivit de a-L primi pe Hristos ca Mântuitor personal.

Acum, numere de rugăciune nu s-au dat, deși Billy a venit devreme aici. El a avut cam o sută de numere, dar nu a reușit să le dea la oameni, deoarece a început serviciul și nu a vrut să facă deranj cu împărțirea numerelor.

Eu simt însă că Hristos este aici. Vrajmașul a încercat să ne încurce, dar eu cred că oamenii cred că Isus poate să-l biruiască, dacă ei sunt corecți față de El în inimă lor.

Voi, cei care v-ați ridicat mâinile în semn că vreți să-l deschideți ușa inimii, aș vrea ca după ce se termină acest serviciu, să veniți aici, sus, să-l mulțumiți lui Dumnezeu pentru tot ce a făcut pentru voi.

Eu am 48 de ani, dar am avut vedenii de la vârsta de doi ani și pot să spun că nu a căzut nici măcar una din ele. El mi-a spus chiar și lucruri despre care nici măcar nu credeam că ar putea fi, dar dacă procedează astfel, nu poate fi decât Dumnezeu. Și eu cred că El este și în dimineața aceasta aici, ca să îplinească Cuvântul Său, deoarece a spus că „*aceste lucruri pe care le fac Eu, le veți face și voi*”. Da, El este aici ca să dovedească că acesta este adevărul. Apoi El ne deschide ochii ca să putem vedea împlinirea Cuvântului Său, ceea ce ne dă încredințarea să credem că fiecare făgăduință a Sa, este adevărată.

Ce spunea El când era pe pământ?

„Stricați

Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica” (Ioan 2.19).

Cum putea să spună El
aceasta? Pentru că David a spus în Psalmul 16.10 că „nu vei lăsa sufletul meu în
locuința morților, nu vei îngădui ca
preaiubitul Tău să vadă putrezirea”.

El știa că era Mesia
cel uns și pentru că știa ce era scris cu privire la EL, a putut să facă acea
afirmație, deoarece Scripturile nu pot fi încălcate.

Dacă ușa înțelegerii
voastre este deschisă, veți vedea că Scripturile nu pot să fie călcate. Astfel,
Isus știa că acea făgăduință îi aparține și ca urmare trebuie să se împlinească
întocmai.

Prieteni, aceasta
înseamnă că fiecare text din Scriptură vă aparține și vouă la fel de mult ca și
Lui. Desigur.

Acesta este motivul
pentru care mă aflu aici în dimineața aceasta, iar dacă El va îngădui, Îl voi
ruga să facă ceva în mijlocul nostru, deși îmi este foarte greu.

Nu spun aceasta
pentru că voi n-ați crede ci pentru că Cuvântul Lui spune că așa va fi. Vedeți?
Îl voi ruga deci pe El, să conducă serviciul de rugăciune.

Știu că sunt câteva

aparate de înregistrat, de aceea aş vrea să vă spun ceva. Eu nu am spus că El va face ceva ci că Îl voi ruga să facă, iar dacă ne va asculta, Îi vom fi recunoscători.

Acum vreau să spun că
în locul acesta nu este nimeni care să aibă număr de rugăciune.

Câți bolnavi sunt
printre noi? Aş vrea să ridicăți mâinile toți cei care doriți să primiți ceva de la Domnul. Ridicați mâna oriunde vă aflați. Poate sunt și oameni din tabernacol, dar aş vrea în primul rând să vină cei care sunt din afara oraşului. Fac aceasta, deoarece sunt unii care spun: „Păi, desigur, el cunoaşte persoana respectivă, de aceea îi spune toate problemele.”

Dar ce faceți cu ceea
ce s-a întâmplat în Italia, în Germania, în Elveția, în Africa și pretutindeni unde am fost în lume? Cum a fost posibil ca El să spună lucruri care se vor întâmpla în viitor și noi am văzut că s-au împlinit întocmai chiar și după cinci sau șase ani? Pentru că este Hristos.

Cine a fost Cel care
a condus copiii lui Israel prin pustie? Hristos. Ce era El atunci? Un Stâlp de foc. Când a venit pe pământ și a discutat cu fariseii și I-au zis: *„Părinții noștri au mâncat mană în pustie.”* Dar El le-a răspuns: *„Eu sunt Pâinea vieții.”* Ei I-au spus: *„Părinții noștri au băut apă din stâncă”,* dar El le-a răspuns: *„Eu sunt Stâncă aceea!”*

Ei spuneau: *„Moise L-a văzut în rugul care nu se mistuia.”* Dar El le-a răspuns: *„Înainte de Avraam, sunt Eu. Și noi știm că în acel rug aprins era chiar „Eu sunt”.*

El spunea: „*Eu vin de la Dumnezeu*”, un Stâlp de foc.

Dumnezeu este Lumină, noi știm aceasta. El este Duh și nu carne. Eu știu că aceste lucruri depășesc teologia voastră, dar ele sunt scrise în Biblie.

Apoi, El a murit și a

fost îngropat, dar a treia zi a înviat din nou. Și iată că după câțiva ani, în timp ce Saul (Pavel) era în călătorie spre Damasc, ca să-i aresteze pe cei ce credeau în Isus, chiar Isus însuși i s-a arătat în același Stâlp de foc și l-a trântit jos. Oamenii care l-au însoțit pe Pavel nu au văzut nimic, deoarece este scris: „*auzeau în adevăr glasul, dar nu vedeau pe nimeni.*” (Fapte 9.7).

Cu toate acestea,

acea Lumină a fost atât de strălucitoare pentru Pavel, încât acesta a orbit pentru câteva zile. Ce era acea Lumină? Stâlpul de foc.

El a venit și la

Petru în închisoare, iar astăzi este prezent și în locul acesta.

Acum priviți: dacă în

tine este un duh al Diavolului, vei aduce la suprafață lucrările lui, dacă ai duhul lui John Dillinger, vei împușca oameni; dar dacă vei posedea Duhul lui Hristos, te vei purta la fel ca El, deoarece Cuvântul spune: „*Cel ce crede în Mine, va face aceleași*

lucrări pe care le fac Eu...”

(Ioan 14.12). Vedeți?

Eu îmbătrânesc și

știu că nu mai am multe zile de trăit pe acest pământ, deși nădăjduiesc să trăiesc până la venirea Domnului. Eu nu știu ce se va întâmpla cu mine în continuare. Nu știu nici dacă voi mai predica altă predică, deoarece totul este în mâna lui Dumnezeu.

De un lucru sunt însă sigur, și anume că Îl putem ruga să vină în mijlocul nostru în dimineața aceasta, și să facă ceva ca să dovedească că este același Hristos înviat și că va face aceleași lucruri ca și atunci când umbla pe țărmurile Galileii.

Mă întreb câți de aici pot spune: „Nu voi pierde un loc în rândul de rugăciune, chiar dacă nu mă cheamă, deoarece știu că credința pe care o am în inima mea, mă va lega strâns de Hristos, așa că voi primi ceea ce cer. Dacă El va veni în aceste trupuri omenești și va da cuiva credință, ca acelei femei cu scurgerea de sânge, care s-a atins de haina Lui, eu voi fi unul dintre cei care o vor primi.

Atunci, El a privit în jur și a spus: „*Cineva M-a atins*”, așa că ucenicii l-au răspuns: „*Bine, dar toți Te ating!*”

Totuși, El a spus: „*Da, dar am simțit că din Mine a ieșit o putere.*” Apoi S-a întors și a privit peste mulțime, până când a găsit femeia căreia i-a spus ce probleme avea și a încredințat-o că credința ei a salvat-o.

Acela era Isus.

Spuneți-mi dacă a trăit vreodată cineva pe pământ să fi făcut așa ceva, afară de El? Arătați-mi unde s-a mai făcut așa ceva. Eu am cartea „*Martirii*” a lui Fox, am cartea: „*Scrieri timpurii*” a lui Josephus, „*Epoci timpurii*” a lui Pember, „*Două babiloane*” a lui Hislop, dar în nici una din ele nu s-a întâmplat ceva asemănător cu ceea ce se petrece în aceste zile.

Da, acum suntem la sfârșitul timpului, când perioada de har pentru neamuri se apropie de încheiere, așa că nu peste multă vreme, totul va fi praf și cenușă.

Îl veți primi dacă va dovedi că este Același? Eu nu spun că o va face, dar cred că o poate face. Dacă va fi așa, vei spune: „Eu știu că omul acesta este un străin și nu are de unde să mă cunoască, așa că Cel ce face aceste lucruri este Dumnezeu. Eu cred că Domnul Isus este prezent în locul acesta, și că EL va lua și problema mea în mâinile Sale. Da, El este la fel ca în cazul celor 25 de cenți, așa că voi pleca de aici mulțumindu-l pentru vindecarea dăruită.”

Vrei să ridici mâna spre El? Fă-o și vei vedea ce va urma. Câți dintre cei prezenți puteți să credeți că o va face?

Ridicați mâinile, vă rog. O, peste tot sunt numai mâini ridicate. Asta-i minunat. O, Doamne!

Apropiați-vă de El, deschideți-i inima și spuneți:

„Isuse, dacă vreodată ai lucrat în inima mea, fă ca astăzi să fie în mod deosebit. Scoate afară toată necredința din ea și îngăduie să fiu scuturat până mă voi trezi. Eu știu că până acum, inima mea Ți-a fost închisă, deși Tu ai stat la ușă și ai așteptat ca să Te las înăuntru.”

Dacă puteți să-L vedeți în dimineața aceasta, credința voastră se va ancora, iar boala de care suferiți va pleca. Credeți și veți fi vindecați. O, Doamne, nădejdea mea e că veți putea crede.

Acum, înainte de a

Începe, haideți să ne rugăm.

(Fratele Branham
îngenunchează la altar pentru rugăciune).

O, Doamne, zilele în care trăim noi,
sunt îngrozitoare. Noi știm că dacă dorim să primim ceva, trebuie să avem o
făgăduință pentru aceasta, căci numai așa se va întâmpla.

Aici se află o
mulțime de oameni bolnavi, iar dacă nu se vor vindeca, este numai din vina lor.
Acesta este motivul pentru care Te rog să le dăruiești binecuvântarea și
îndurarea Ta.

Tată, noi știm că
este o singură cale de a primi credința, iar Biblia spune că această cale este
să auzim Cuvântul lui Dumnezeu, iar Cuvântul spune că „*Isus este același ieri, azi
și în veci.*” (Evrei 13.8).

Tot Cuvântul lui
Dumnezeu spune că: „*Lucrările pe care Le
fac Eu, le veți face și voi; ba încă
veți face altele și mai mari, pentru
că Eu mă duc la Tatăl.*” (Ioan 14.12).

Doamne Dumnezeule,
noi încercăm să adunăm credință în inimile oamenilor, să deschidem ușile larg,
astfel încât să poată vedea bunătatea lui Dumnezeu și să primească ceea ce le-a
fost făgăduit.

Ai milă de noi,
Doamne, în timp ce stăm îngenuncheați înaintea Ta. Fii milostiv față de noi, o,
Dumnezeule îndurător! Eu mă rog pentru fiecare persoană aflată în locul acesta:
pentru cei care fac parte din tabernacolul
acesta și pentru cei de afară, deoarece Tu ai spus că „*rugăciunea făcută cu
credință va mântui pe
cel bolnav...și dacă a făcut păcate îi vor
fi iertate.*” (Iacov 5.15).

Noi știm Tată, că
orice am primi, dacă nu vine prin Cuvânt, nu poate dăinui mult.

Mă gândesc la copiii
lui Israel care s-au clătinat în fața aceluia supranatural și au căzut în
pustie.

Credința noastră,
Doamne se bazează pe Cuvântul Tău, de aceea Te rugăm să îngădui ca prezența
Ta
măreață să ne dăruiască ceea ce cerem, astfel încât, oamenii să poată vedea și
cunoaște slava lui Dumnezeu. Îngăduie ca credința să vină în jos, prin canalele
Duhului lui Dumnezeu și să un gă inimile oamenilor chiar acum, astfel încât,
atunci când vor părăsi clădirea aceasta, să spună ca cei doi ucenici de pe
drumul spre Emaus: „Nu ne ardea inima în noi, căci L-am văzut pe Hristos cel
înviat? Până acum aveam semne de întrebare, dar astăzi am înțeles.”

Dumnezeule, deschide
larg ușa credinței lor și pășește înăuntru. Descoperă-Te lor și fă-le cunoscute
căile și voia Ta.

Ajută-mă , Doamne,
pentru că eu sunt doar un biet slujitor al Împărăției Tale. Un nevrednic. Te

rog să mă ierți pentru păcatele, îndoielile, teama, indiferența și tot ceea ce am făcut și nu a fost pe placul Tău. Ajută-mă să fiu un slujitor adevărat, astfel încât să pot proslăvi Numele Tău printre frații mei. Dă-mi putere să fac lucrurile pe care nu le pot face singur, și aceasta nu pentru slava mea ci pentru gloria Numelui Tău. Te rog să mă ajuți și să le dai credință acestor oameni, deoarece Ți-o cerem în Numele lui Isus. Amin.

Să nu vă îndoiiți ci credeți că toate lucrurile sunt posibile celor ce cred.

Domnul Isus nu este obligat să facă aceasta pentru noi, dar Îl rog să-mi descopere lucrurile ascunse măcar pentru trei oameni pe care nu-i cunosc, pentru că astfel să se poată vedea că El este Același. Aș vrea ca cei care au nevoie cu adevărat de ceva, să se roage din toată inima, iar dacă El vă va descoperi lucrurile ascunse ale inimii, veți ști dacă acesta este Adevărul sau nu.

Dacă este Adevărul, atunci să-L îmbrățișați și să-L primiți.

Cum ar fi dacă El ar sta printre noi în dimineața aceasta? Cum ar fi dacă El ar sta aici, unde stau eu, într-un trup omenesc ca și al meu?

Ce crezi că îți va răspunde, dacă-l vei spune:

„Doamne Isuse, eu am nevoie de vindecare”? „Eu am făcut aceasta când am murit.” (Amin). Desigur. Totul este deja terminat.

Faptul că eu și fratele Neville ne rugăm pentru voi și vă ungem cu untdelemn, vă dă mai multă credință?

De fapt aceasta o cere și Biblia. Faceți deci aceasta și va fi bine. Noi credem aceasta. Uneori noi nu facem ungera. Adevărul este că și ucenicii au procedat în felul acesta. Ei aveau libertatea de a alege felul de procedură, iar rezultatul a fost că întotdeauna duhurile rele au fost scoase, iar oamenii vindecați.

Lăsați-L deci pe Domnul să vină în mijlocul nostru și să dovedească că El însuși este în supranatural.

Aș vrea să știu dacă în clădire sunt oameni pe care nu-i cunosc și ale căror probleme nu le știu. Ridicați mâna, vă rog. Da, domnule, peste tot sunt numai mâini ridicate. În ordine.

Doamne, acum totul depinde numai de Tine. Te rog să te înduri de acești oameni, astfel încât în următoarele zece minute, ei să vină la altar cu inimile larg deschise. Deschide-le Doamne, ochii ca să poată vedea. Da, deschide-le ca celor de pe drumul Emausului.

Ei au mers toată ziua cu Tine, dar nu Te-au cunoscut, însă spre seară, Tu ai făcut ceva ce ei știau că nimeni altul în afară de Tine, nu o putea face și astfel au înțeles că ești Tu. Aceasta s-a întâmplat după învierea Ta.

Tată, îngăduie ca

acest lucru să se repete și în mijlocul nostru. Biblia spune că Tu ai nevoie întotdeauna de doi sau trei martori, de aceea Te rog să dovedești acest lucru și în mijlocul nostru, fără să-i chem pe oameni la platformă. Totul depinde de Tine, Doamne, de aceea Te rog să te înduri și să faci aceasta, pentru că Ți-o cerem în Numele lui Isus. Amin.

Știu că este un moment încordat pentru voi, dar ce să spun eu? Eu cred ceea ce am predicat, iar ceea ce predic, practic prin harul lui Dumnezeu.

Dumnezeule, fi de partea mea și ajută-mă să fac de cunoscut că nu spun de la mine aceste lucruri, astfel încât să poată zice cu toții: „Păi eu îl cunosc pe fratele Branham de multă vreme și am văzut acele lucruri cu ochii mei, dar pot să spun că indiferent cine este el – fiul lui Charles Branham, sau altcineva – eu știu un singur lucru și anume, că Dumnezeu a făcut ceva prin el.”

Priviți deci la Dumnezeu și nu la om, căci voia lui Dumnezeu este să Se arate pe Sine însuși înaintea voastră și nu pe mine. Deci este El și nu eu.

Aici stă un bărbat care privește spre mine. Eu am o vedenie cu privire la el. Cred că nu ne cunoaștem, nu-i așa?

Tu ai o povară de care dorești să scapi, este adevărat? (Da). Tu vrei să scapi de fumat. Ridică mâna dacă este adevărat.

Vedenia se îndreaptă spre tânărul din spate. Cel de acolo. Nu ne cunoaștem, este adevărat? Dacă da,

mișcă mâna în felul acesta. Voi credeți? (Amin). Cine face aceste lucruri? De cine s-a atins el? Biblia spune că „*El este Marele Preot care poate fi atins de neputințele noastre.*” Deci acest tânăr nu m-a atins pe mine, ci pe El. Eu nu l-am văzut niciodată pe acest bărbat, dar el l-a atins pe Hristos, iar Domnul s-a folosit de buzele mele ca să-i poată vorbi.

Tu ai mâna sus, tinere. Te văd ținând încă mâna sus. Crezi că sunt proorocul lui Dumnezeu? Ai vrea să primești ceea ce ți-am spus? O, dacă ai avea credință, dacă ai putea crede! Tu crezi că ea este salvată. Te rogi pentru prietena ta, nu-i așa? (Este adevărat). Ai vrea să fie vindecată, este adevărat? Dacă este așa, ridică-te în picioare. Este corect, nu-i așa? (da, domnule). Ai credință în Dumnezeu și vei primi ceea ce ceri. Eu nu te cunosc, nu te-am văzut niciodată. Suntem străini unul pentru celălalt. Ridică ambele mâini sus, dacă este adevărat că nu ne cunoaștem. Te poți așeza acum și să te bucuri căci vei primi ceea ce ceri. Da, credința ta ți-a dat tot ce dorești. Voi credeți? (Amin).

Cu câțva timp în urmă totul părea o glumă, nu-i așa soră? Dar acum nu mai este o glumă. Eu am știut că Domnul va face aceasta, pentru că, cu El nu este de jucat. El este viu. O, dacă ai putea crede!

Acolo în spate stă o femeie. Ea se roagă pentru altcineva, pentru o femeie care are o stare nervoasă. Este o catolică. (Așa este).

Femeia locuiește pe B-dul Meigs, nu-i așa? Atunci primește ceea ce ai cerut. Crede și nu te îndoii.

Dar cum este cu tine,

de acolo din spate? Este vorba de cineva din ultimele rânduri. Hristos știe exact unde te afli. Te provoc în Numele Domnului Isus să crezi. El este aici; Duhul Lui este aici, puterea Lui este aici.

Aici stă un bărbat care se uită direct la mine. Are costum gri și cravată verde. El se roagă deoarece dorește să fie vindecat de o problemă pe care o are la stomac și la intestine. (Așa este). Eu nu te cunosc, tu știi aceasta, dar Dumnezeu te cunoaște. Credința ta te-a mântuit, domnule.

(Lăudat să fie Dumnezeu cel viu).

Doamna care stă exact în spatele lui, în rândul următor, cam al treilea de aici. Tu te rogi pentru soacra ta care este infirmă. Dacă vei crede, totul este în ordine.

Acolo este cineva cu mâna la gură. Stă tot în spate și privește spre mine. El se roagă și plânge pentru cineva care îi este rudă. Omul a fost internat într-o instituție, este un bărbat tânăr. Este cumnatul lui și are o stare nervoasă, mintală. Este adevărat, domnule? Ai credință în Dumnezeu și totul se va rezolva.

Vă provoc să credeți în Hristos. Îl credeți voi? (Amin). Sunt deja trei? Desigur, sunt mai mult de trei. Acum credeți? (Amin). Este credința voastră stabilită?

Ți s-a deschis inima? Ridică mâna dacă inima ta este deschisă. Este deschisă ușa? (Amin). Acum să ne plecăm capetele.

Doamne,
binecuvântatule Isus, apropie-Te de noi! O, Dumnezeule, îți sunt recunoscător
pentru că ne-ai dăruit aceste binecuvântări. Prin aceasta, toți acești oameni
prezenți în locul acesta, știu că nu slujitorul Tău este cel care a făcut
aceste lucruri, ci Tu, care dovedești acestei generații, chiar înainte de a fi
ștearsă de pe pământ, că Tu ești Mesia, că Tu ești Dumnezeul cerurilor și că ești
prezent în locul acesta. O, Doamne!

Te rog să mai dai o
încă o trezire acestor oameni și să le deschizi înțelegerea ca să vadă că dacă
nu vor crede și nu-și vor mărturisi îndoiala și necredința, vor merge înainte
cu păcatele lor. Îngăduie să vină o astfel de binecuvântare peste ei, încât să
știe că Duhul Sfânt este prezent și că El dorește să-i vindece. Ajută-i să stea
tare pe Cuvântul care spune că

*„toate
lucrurile sunt posibile celui ce crede”.*

Doamne, îndură-Te.
Fie ca puterea Ta de vindecare să-i cerceteze chiar acum, astfel încât să
primească cu toții ceea ce cer.

Îți mulțumesc,
Doamne.

Cuvântul spune că
atunci când Satana înaintează ca un leu care răcnește, Duhul lui Dumnezeu
ridică un zid împotriva lui și îl biruiește. Satan se crede cel mai tare, dar
Domnul nostru Isus, este mai mare și mai puternic decât el.

Te rog, vino și

mișcă-Te peste această audiență, prin Duhul Sfânt și vindecă fiecare persoană, pentru că Te rugăm în Numele Domnului Isus. Amin.

Credeți că sunteți vindecați? Credeți că vindecarea vă aparține prin rănilor Lui? Credeți cu adevărat? S-a ancorat ceva acolo jos în inimile voastre? Aveți cei 25 de cenți de care v-am vorbit? Îi aveți? Ridicați mâna și spuneți: „Îi am! Credința mea este ancorată pe făgăduința Lui, așa că nu-mi pasă cât va dura, câte zile sau câte ore. Eu am puterea de cumpărare a vindecării și știu că atunci când voi părăsi clădirea, voi fi pe deplin vindecat.”

Voi puteți fi sănătoși dacă vă ridicați în picioare, dar s-ar putea ca așteptarea să dureze câteva săptămâni.

Eu nu știu aceasta, dar un lucru este sigur: că dacă veți crede, veți fi vindecați. Dumnezeu răspunde la credință, de aceea credeți-L din toată inima voastră.

Acum închideți-vă înăuntru cu Dumnezeu. Începeți spunând: „Doamne, eu cred, Doamne, eu cred. Toate îndoielile mele sunt îngropate și Te cred pe Tine. Mântuitorule, mărește-mi credința în Tine până voi putea muta muntele. O, Dumnezeule, este posibil ca Tu să greșești? Nu, Tu nu poți greși. Eu știu că dacă fratele Branham nu are nimic de spus, Tu ai vorbit deja, în Cuvântul Tău. Prin harul Tău, ai îngăduit ca fratele Branham să privească spre mai multe persoane din clădire și să facă aceleași lucruri pe care Le-ai făcut Tu când umblai prin Galilea. Dacă am avut vre-o îndoială în inima mea, Te rog s-o îndepărtezi, Tu, Doamne, și curățește-mă înainte ca ziua mea să se termine, înainte ca să fiu chemat ca să răspund la judecată. Primește-mă să fiu al Tău.”

Rugăciunea mea este
ca Domnul să vă binecuvânteze.

În timp ce vă rugați,
închideți-vă cu Dumnezeu. Acolo sunt oameni care au ridicat mâinile pentru că
doresc să pășească cu Dumnezeu și să-și deschidă inima pentru El. Altarul este
deschis prietene!

Vă invit pe fiecare
în parte să veniți la altar, să îngenuncheați și să spuneți:

„Doamne Isuse, fii
îndurător! Doresc să intri în inima mea și să îndepărtezi toată îndoiala, toată
teama, tot egoismul și tot ce este rău. Intră Tu în inima mea și fi Domnul ei.
O, eu cred că ești Mântuitorul meu, dar nu ai fost încă Domnul meu.”

Dumnezeu să te
binecuvânteze, frate. Numele acestui bărbat este Davis. El vine din Virginia.
Dorește să scape de fumat și are în inima lui o părere de rău pentru cineva
iubit din copilărie. Ești invitat la altar. Îngenunchează aici jos, înaintea
Hristosului lui Dumnezeu. Nu privi la acest tabernacol umil, ci privește spre
Cel ce este prezent în locul acesta – spre binecuvântatul nostru Mântuitor.
Vrei să vii? Ești invitat.

Domnul Isus te
așteaptă, pentru că vrea să te elibereze de orice duh.

Unii prin apă, unii
prin potop,

Unii prin foc, dar toți
prin sânge,

Unii prin mari
regrete, dar Dumnezeu dă un cântec

Dumnezeu își conduce
copiii mereu înainte

Uneori în vale, în
noaptea întunecoasă

Dumnezeu își conduce
copiii înainte.

Pășiți și
îngenuncheați în prezența Sa. Sunteți invitați cu toții în timp ce cântăm.
Dumnezeu bate la ușa ta, ca să i-o deschizi, ca să vezi prezența Sa și să te
bucuri de binecuvântarea de a fi Domnul tău, Conducătorul tău.

Uită că ești în acest
tabernacol micuț și vino aici, la tronul îndurării Sale și îngenunchează lângă
ceilalți care plâng. Deschideți astfel inima pentru El, căci atunci Domnul îți
va deschide înțelegerea ca să poți deveni copilul Lui și să-L slujești. Să
cântăm încă o dată ultimul vers din această cântare.

Depart de noroi și
departe de lut,

Dumnezeu conduce
copiii Săi dragi înainte,

Departă sus în slavă,
ziua veșniciei,

Dumnezeu conduce
copiii Săi dragi înainte

Pe unii prin apă,
unii prin potop,

Pe unii prin mari
încercări,

Dar toți prin sânge

Dar Dumnezeu ne dă un
cântec.

În timpul nopții și
de-a lungul zilei.

Cu smerenie, ne
plecăm acum capetele înaintea Marelui Împărat al slavei, al marelui Prinț al
păcii. Cât de recunoscători Îți suntem că ne-ai deschis inimile pentru acest
mare Duh care este prezent printre noi, căci ai spus că pe cel ce vine la Tine
nu-L vei alunga, ci orice neazuri am avea, ai spus că orice vom cere în
rugăciune, să credem că am primit și vom avea.

Acum, oriunde ați fi în clădire,
plecați-vă doar capetele. Fiți smeriți în timp ce fratele nostru se va ruga și
atunci veți primi ceea ce cereți.

Domnul să vă binecuvânteze din belșug,
în timp ce sora continuă să cânte încet.

(fratele Neville se roagă)

- Amin -